

begrundet deri, at det dog i og for sig kunde være ønskeligt paa Grund af den forholdsviis store Betydning, som Artilleri maa have ved en bornholmsk Væbning, paa Grund af de særlige Forhold og navnlig Velgenheden, naar man overhovedet finder, at man bør bibeholde en saadan Ordning. Der er imidlertid andre Hensyn, der ere blevne gjorte gjældende derimod. Der skulde nemlig være Uansælskhed ved at faae dette Mandskab. Jeg troer dog ikke, at disse Uansælskheder ere større, end at de godt kunne overvindes, blandt Andet, fordi jeg ikke troer, at navnlig Væbningscompagniet behøver at være en saadan constant Størrelse, at det vilde gjøre Stort, om det fulde Antal efter Bestemmelserne ikke altid var tilstede; det vilde ikke have nogen synderlig Betydning. Hvad jeg derimod lægger særlig Vægt paa at faae vedtaget, er Forslaget om, at der skal indsættes Betegningen „Væbning“ istedetfor „Forsværkning“ for de forskjellige Officersgrader. Jeg gjør dette, fordi det især er fra dette Hjørne, at Misforstaaelsens Storm har blæst derovrefra, og jeg troer, at, naar man derved kunde tilfredsstille mine særlige bornholmske Landsmænd, vilde det være ønskeligt, for at berede denne Sag en saa venlig Modtagelse som muligt. Det er derfor, at jeg særligt skal anmode det høie Thing om at have Opmærksomheden henvendt paa den Deel af Forslaget, som gaaer ud paa, at man skal forandre Betegnelsen „Forsværkning“ til „Væbning“. Lad det være mig tilladt ganste aabent og reent at udtale, hvorledes man udtrykker sig om denne Sag paa Bornholm, og jeg synes, at der er nogen Grund i et saadant Argument. Vi maae nemlig huske paa, at den Adskillelse, her er i Loven, saaledes som den foreligger, imellem Forsværkning og Væbning, falder sammen med en anden Forskjellighed, nemlig den, at der er lønne og ulønne Officersposter. Det er dette, der har givet Anledning til Misforstaaelse, at Capitainerne og Bataillonscommandeuren, der betegnes som værende af Forsværkningen, ere lønne med et lille aarligt Honorar, imedens derimod Lieutenanterne, idetmindste efter det foreliggende Lovforslag, ikke skulde have et saadant Honorar. Deri seer man hjemme paa Bornholm en Tilfidsættelse,

og det er meget naturligt, at man gjør det, thi efter Lovens Ord kan man meget godt tage, som man siger, gamle afskæbte — tillad mig dette Udtryk, men det kan godt siges i en god Betydning, — Capitainer fra Hærsforstærkningen og sætte over paa Bornholm til Compagniførere, imedens de Værnepligtige derovre ikke kunne avancere til mere end Lieutenanter uden Gage. Nu vil jeg slet ikke paastaae, at Bornholmerne i dette Punkt enten ere bedre eller slettere end andre Menneker. Jeg troer nok, at de kunne gjøre endeel for Værens Skyld, men jeg troer ogsaa, at de gjerne tage imod et lille Honorar for deres Arbejde. Derimod troer jeg nok ogsaa, at jeg tør sige, at de gjerne lade sig nøie med et mindre Honorar; jeg troer, at i den Henseende er der ikke nogen stor Begjærighed, og at de i dette Punkt ikke ere saa begjærlige, som man vil finde Mænd i mange andre Stillinger herovre. Det er altsaa, som sagt, for at forsone Stemningen og for at tilfredsstille en Betragtning, hvorfor der efter min Mening ligger Noget til Grund, at jeg maa holde stærkt fast ved disse Bestemmelser. Jeg har med Forsæt deelt dette Forslag i to Afstemningspunkter. Hvis det erede Thing nemlig skulde finde Anledning til ikke at ønske, at Bataillonscommandeuren skal benævnes Officerer af Væbningen, vil jeg ikke ved at blande dette Afstemningspunkt sammen med de andre Punkter, navnlig det om Capitainer, bidrage Mit til, at det Hele skulde blive forkastet. Derfor kan man stemme for det ene og imod det andet; men jeg ønsker naturligviis, at man vil stemme for dem begge to, baade for a og b. Der er endelig endnu et lille Punkt, som jeg maa berøre; det er med Hensyn til de Øvelser, der skulle afholdes hvert andet Aar i Væbningen, og for hvilke Øvelses- eller Manøvretiden er bestemt til 10 Dage. Der have vi foreslaaet, at der foran Tallet „10“ skulde indsættes Ordet „indtil“. Jeg har nemlig tænkt mig, at der kunde forekomme saadanne Umstændigheder i visse Aar, at det maaskee ikke vilde være ganste nødvendigt at holde fast paa disse 10 Dages Øvelse, og at det dog i alt Fald meget godt kunde overlades til Krigsbestyrelsen, til Ministeriet i Forening med Commandantskabet paa Bornholm, at be-